N°. 50. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT

Van Donderdag den 23sten Junij.

SURINAME.

PUBLICATIE.

DE GOUVERNEUR GENERAAL IN RADE.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo Wij in ervaring gekomen zijn, dat er wegens de toepassing van art. 31 der Publicatie houdende voorzieningen tegen de ziekte der *Melaatschheid* dd. 7/15 September 1830, (Gouvernements-blad van dat jaar No. 13) eenigen twijfel is ontstaan, welke, tot ongerief der goede ingezetenen zoude kunnen aanleiding geven.

In aanmerking wijders genomen hebbende, dat de bedoelde Publicatie van 7/15 September 1830 behoort te worden verstaan in den geest van het Koninklijk Besluit van 4 Januarij 1826 No. 92, wegens de Slaven-registers alhier, gepromulgeerd bij Publicatie van 19/21 April 1826, (Gouvernements-blad van dat jaar No. 1.)

ZOO IS HET, dat Wij hebben goedgevonden vast te stellen en te bepalen, zoo als geschiedt bij deze:

ARTIKEL 1.

Zoodanige Slaven welke door de Commissie van Onderzoek, mogten worden verklaard te zijn suspect, zullen desniettemin het zij op publieke vendu of bij executie kunnen worden verkocht of in het openbaar verhuurd, met dien verstande echter, en onder speciale bepaling en voorwaarde, dat de verpligtingen aan den eigenaar van suspect verklaarde Slaven opgelegd bij de bedoelde Publicatie van 7/15 September 1830, en bijzonder bij art. 18 en 19, derzelve zullen overgaan op den kooper of huurder, en door denzelven stiptelijk moeten worden nagekomen. Zullende de vendumeesters als mede de ambtenaren ter wier overstaan de executieve verkoopingen plaats vinden, gehouden en verpligt zijn, zulks in de koop-conditiën te insereren.

ART. 2.

Wanneer eenige grond of plantaadje waaraan Slaven geattacheerd zijn, te gelijk met de Slaven en in massa, het zij op publieke veiling of bij executieven verkoop mogt worden verkocht of openlijk verhuurd, zoo zal op zoodanigen grond of plantaadje, niet toepasselijk zijn de bepaling voorkomende in art. 31, en meer aangehaalde Publicatie van 7/15 September 1830, dat namelijk generlei openbare verkooping of verhuring van Slaven vermag te geschieden, dan na dat de Slaven door den Stads-geneesheer zullen zijn geëxamineerd.

Wordende integendeel met wijziging van het aangehaald 31 art., bij deze bepaald, dat de openbare verkooping of verhuring van Slaven te gelijk met den grond of plantaadje waaraan zij zijn geattacheerd, en in massa geschiedende zal plaats kunnen vinden, zonder dat de verkooper of verhuurder verpligt is, de bedoelde Slaven ter examinatie te sisteren.

ART. 3.

De verpligting bij art. 2 van het hierboven aangehaald Koninklijk Besluit opgelegd aan ieder eigenaar van Slaven, om van alle vermeerderingen en verminderingen ten Kantore der Registratie van Slaven schriftelijk opgaaf te doen, wordt bij deze uitgestrekt en toepasselijk gemaakt tot zoodanige Slaven, welke door de Commissie van Onderzoek voor besmet verklaard zijn, en welke dien ten gevolge krachtens art. 13 der meer bedoelde Publicatie van 7/15 September 1830, naar het Etablissement *Batavia* moeten worden overgevoerd.

Zullende de hierbedoelde besmet verklaarde Slaven, ten kantore der registratie op de te doene schriftelijke opgaven van het respect van den eigenaar worden afgeschreven.

En wordt mitsdien naar aanleiding hiervan voor vervallen verklaard en ingetrokken, de bepaling van art. 39 van de veelaangehaalde Publicatie van 7/15 September 1830, voor zoo verre namelijk de Slaven betreft.

En op dat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering, gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 14 Junij 1831, van Z. M. regering het achttiende.

CANTZ'LAAR.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal in Rade,

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

De ondergeteekende heeft sedert zijne advertentie van den 11den dezer maand, door middel van den Landdrost van het Neder-district *Nickerie*, van drie onderscheidene personen, wier namen niet bekend zijn, nog ontvangen eene som van *Veertig* Gulden, als vrijwillige bijdrage aan het Vaderland.

Paramaribo den 21 Junij 1831.

De fungerende Secretaris bij het Gemeente Bestuur der Kolonie *Suriname*,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 16den dezer, het Schip *de Maasstroom*, Kapt. J. DE GORTER, naar Rotterdam; lading: 330 vaten Suiker, 13 balen schoone en 7 dito vuile Katoen, en 2415 ℔ Koper.

Idem, de Engelsche Schoener *Ladij Ward*, Kapt. J. FAULKNER, naar Barbados; lading: 1000 bossen Banannes.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 17 *April*. Gisteren hebben zich de oproerige bewegingen met grooter geweld vernieuwd; doch de regering had hare maatregelen genomen en de rust is krachtdadig hersteld geworden. Een aantal troepen van het garnisoen van Parijs was ter beschikking van den opperbevelhebber der nationale garde gesteld, om met deze gemeenschappelijk te werk te gaan. Al de maires waren uitgenoodigd geworden om zich naar het hoofd-kwartier te begeven, terwijl een hunner adjuncten bestendig op de municipaliteit moest blijven. De prefect van politie had een berigt afgekondigd, zoodat niemand onwetenheid kon voorwenden nopens de bij de wet opgelegde verpligtingen. Vijf commissarissen van politie waren te paard, om de vereischte sommatien te doen. Om vier ure waren al de troepen reeds geplaatst waar zij wezen moesten. Van twaalf ure af had er, even als eergisteren, op het Chatelêt-plein eene zamenrotting plaats. Omstreeks twee uur zag men van den volkshoop vijf of zes honderd man afgaan, om zich naar de wijk van St. Jaques te begeven. De stedelijke wacht kwam opdagen en verdreef de volkshoopen, die zich naar de bruggen van Change en St. Michel begeven hadden.

De rust scheen zich tot omstreeks zes uur te herstellen. Middelerwijl hadden zich in tusschen eenige zendelingen naar de onderscheidene voorsteden begeven, om dezelve, door middel van valsche geruchten, in beweging te brengen. Ten gevolge hiervan hadden er ook bij de poort Saint-Martin en de poort St. Denis zamenrottingen plaats; maar de manhafte houding der nationale garde was voldoende om dezelve te verstrooijen.

Dan, omstreeks zes uur was de volksmenigte, ook door nieuwsgierigheid, op de naburige kaaijen van het middelpunt der zamenrotting zeer aangegroeid. Spoedig ontwikkelde zich aldaar echter ook eene aanzienlijke gewapende magt. De commissarissen van politie reden te paard voor het front uit. Na vruchtelooze minzame vermaningen aan degenen, die het naaste bij waren, moest aan de wet gevolg gegeven worden. Er werden onder trompetten-geschal sommatien gedaan; maar men beantwoordde ze slechts met nieuwe uitdagingen; alstoen zetteden de kavallerie, de nationale garde en de infanterie van linie zich in beweging, en dreven de volkshoopen, die weerstand boden, de nationale garde scholden en met eenige steenen wierpen, voor zich uit. De bruggen en de kaaijen werden even zoo spoedig opgeruimd. Eenige lieden schenen zich naar het Paleis-Roijal te willen begeven, maar werden er waarschijnlijk van teruggehouden, doordien zij vernamen, dat aldaar eene geduchte magt verzameld was.

Men heeft niet gehoord, dat er groote ongelukken door de bewegingen van de gewapende magt tegen de volksmenigte zijn ontstaan.

Onder dezelve heeft men een aantal jonge lieden opgemerkt. In eenige straten hebben zij de lantarens verbrijzeld. De kreten, die het meest aangeheven werden, waren: *leve de republiek! Weg met de nationale garde!*

— Een der dagbladen deelt eenen brief mede, dien de generaal *van der Smissen* uit Aken aan den Regent van Belgie geschreven heeft. Hij zegt daarin, dat hij geen verrader is, en dat hij alleen buiten 's lands is gegaan, om zich te onttrekken aan de woede van het tegen hem opgeruide volk. Wat zijne staatkundige denkwijze betreft, verklaart hij openlijk tot het groote getal dergenen te behooren, die oordeelen, dat Belgie verre is van dat geluk en die rust te genieten, welke het zou kunnen hebben, en aan hetzelve zoo gemakkelijk zouden weder te geven zijn door middel van eenige politieke veranderingen. Indien deze beginselen, zegt hij, welke in het geheim door alle fatsoenlijke lieden en ware vaderlanders aangekleefd worden, mij den haat eener partij op den hals mogten halen, ben ik bereid, ze voor de gansche natie te verkondigen, en zal ik mij naast mijnen vriend, den generaal *Nijpels*, plaatsen, zoodra hij voor de regtbank zal verschijnen."

Sommige dagbladen hebben gemeld, dat de generaal *Belliard* (onze afgezant in Belgie) naar Brussel teruggekeerd was. Dit is niet zoo; hij bevindt zich nog te Parijs.

— Eenige personen, die wegens de onlusten in December ll. gevat waren, zijn dezer dagen van de tegen hen ingebragte beschuldiging vrijgesproken. Daartoe behoort een zoon van een kleedermaker, die zich zelven verdedigd heeft, en bij die gelegenheid als een hevig republikein, die alle koninklijke regeringen en ook de tegenwoordige diep veracht, heeft doen kennen. Toen hij vrij uit de gevangenis kwam, heeft een aantal lieden, die zich verzameld hadden, een groot gejuich aangeheven, de paarden van zijn rijtuig gespannen en hem voortgetrokken.

— De belastingen in Frankrijk hebben gedurende de eerste drie maanden van 1831 ruim 5 millioen minder dan gedurende de eerste drie maanden van 1829 en ruim 7½

millioen minder dan gedurende de eerste drie maanden van 1830 opgebragt.

— Volgens berigten, welke een der dagbladen mededeelt, is aan den Franschen consul te Lissabon order gezonden, om van de regering van don *Miguel* voldoening te eischen, wegens het ter dood brengen van een Fransch onderdaan. Indien don *Miguel* zulks weigerde, zouden de consul en al de Fransche onderdanen dadelijk behooren te vertrekken, en aan don *Miguel* den oorlog verklaard worden. Don *Miguel* zou gezegd hebben, dat hij niets om al de Franschen gaf. Hij moet in den laatsten tijd weder vele gruwelstukken bedreven hebben. De Fransche minister van buitenlandsche zaken heeft hem dezer dagen, openlijk in de vergadering der afgevaardigden, een monster genoemd.

— De hertog van Modena en de hertogin van Parma laten thans beiden al degenen, die onder de regering der muitelingen gediend hebben, streugelijk vervolgen.

(*Arnh. Courant.*)

ADVERTISSEMENTEN.

De gequalificeerde KURATORS der NIEUWE WEES- KURATEELE en ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, zullen op Maandag den 27sten dezer, publiek bij inschrijving verkoopen, (mits het hoogste bod goedgekeurd wordende); 35 Balen schoone *KATOEN*, van de Plantaadje *Welgelegen*.

Zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen tot *tien* uren des voormiddags.

Paramaribo den 22 *Junij* 1831.

De Scriba van de Commissie tot de zaken van opgemelde Kamer,

R. GOLLENSTEDE.

De gequalificeerde KURATORS der NIEUWE WEES- KURATEELE en ONBEHEERDE BOEDELS KAMER dezer KOLONIE, zullen op Woensdag den 29sten dezer, des namiddags, ten *vier* uren, door den Vendumeester J. E. LIJONS, publiek doen verkoopen:

1o. Een *HUIS en ERF*, staande en gelegen alhier aan de *Graven-* of *Soldaten Straat*, bekend onder La. D. No. 64; aankomende den Boedel H. W. KONING.

2o. Een *HUIS en ERF*, staande en gelegen alhier aan de *Watermolen Straat*, La. B. No. 16; aankomende den Boedel F. P. BUDIKER.

3o. Een *HUIS en ERF*, staande en gelegen alhier aan de *Drambranders Gracht*, La. D. No. 34; aankomende den Boedel SANDER van JUDITH van KOOPMAN, bij den H. Doop genaamd JULIUS SANDER.

Zullende de koop-conditiën *drie* dagen vóór den verkoop-dag, ten huize van opgemelde Vendumeester ter visie liggen.

Paramaribo den 23 *Junij* 1831.

C. A. FISCO,
2de Commies.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den Hove van *Civiele en Crimineele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 24 *Junij* 1831, des morgens de klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het Hof van *Civiele en Crimineele Justitie* publiek bij Executie verkoopen:

De Plantagie *de Morgenstar*, gelegen aan rio *Saramacca*, tusschen de Plantagien *de Eendragt* en *Johanna Catharina*, aankomende P. S. LEIJSNER, C. J. LEIJSSER en J. J. LEIJSNER; zijnde de inventaris van gemelde Effect, ten kantore berustende.

Paramaribo den 17 *Junij* 1831.

Op goede zekerheid te bekomen, *Dertien Honderd Gulden Ned. Court.*, bij A. J. SAMUELS, Parn. Ths. der Ned. Israëlit. Gemeente.

Paramaribo den 22 *Junij* 1831.

Boomrijpe *BANANNEN*, weekelijks te bekomen op de Plantaadje *Hegt en Sterk*; — te bevragen bij J. ZAAL qq.

Paramaribo den 21 *Junij* 1831.

Te bekomen ter dezer Drukkerij, eenige exemplaren van *de Vruchten mijner Werkzaamheden enz.*, door M. D. TEENSTRA; — twee deelen drie banden 8vo. compleet; met geplaatdrukte titel, vignet en platen *f* 15.

Paramaribo den 18 *Junij* 1831.

Mengelwerk.

VLUGTIGE ZEEMANSBLIK OP HET VADERLAND.

Onder de voorwerpen, die mij uit mijne vroegste jeugd nog immer met zekere helderheid voor den geest staan, is het uithangbord van de herberg van ons dorp. Op hetzelve was, namelijk, een zeilend schip afgebeeld, waaronder stond *'s Lands welvaren*, de naam der herberg. Niet alleen toch doet ons naam en beeld terstond aan de voorname bron van bestaan en grootheid dezer lands denken, als zijnde uit de taal zelve kennelijk; maar tevens herinneren wij ons het lot van dat land, 't welk niet te vergeefs als op de wateren vlot, en, klein van omvang, schoon groot van bedrijf, te midden van vijandige hoofdstoffen, door allerlei wind en gevaar van zeldzame lotwisseling geslingerd wordt. Hoe hoog rees die nood, nu in oorlog met Spanje, dan met Frankrijk, dan weder met Engeland, dan eindelijk met twee dezer magtige rijken tevens en nog een aantal van minder belang! Hoe deerlijk geteisterd kwam het armhulkje menigmaal uit dien storm terug, en bereikte ter naauwernood de veilige haven! Maar, hoe zeer stond de wereld ook niet verbaasd, dat het zich gereed had! En schoon wij niet ontkennen willen, dat Hij, die zoo wel de harten der Koningen neigt, werwaarts Hij wil, als Hij de winden en de zeeën gebiedt, ja de kracht van alle kracht is, dikwijls zigtbaar medewerkte; welke vermogens van hart en geest, van ziel en ligchaam zag men niet inzonderheid bij de natie zelve ontwikkelen, wanneer onze Nassaus eensslags het roer van staat aangrepen, onze Trompen en De Ruiters wonderen deden, en de kiel, tusschen branding en klippen door, veilig landde niet alleen, maar ook de oude *welvaart* spoedig terugkeerde, ja dikwijls nog hooger klom! Jammer slechts, dat er zoo dikwijls oneenigheid onder de manschap heerschte, door joloerschheid misschein van den een' en overmoed van den ander, door mistrouwen, en allerlei dwaasheid, welke inzonderheid de voorspoed dikwijls zoo ruimschoots voortbrengt. Want deze oneenigheid bragt het vaartuig menigmaal in gevaar, en deed het eindelijk metderdaad in handen van den vijand vallen; aan welke het zich echter, bij eene gunstige gelegenheid (gelijk men weet), nogmaals ontrukte, en zich op nieuw, met de schoonste vooruitzigten, op de vrije zee vertoonde. Het is waar, de getijen waren verloopen en de baken verzet; het was het oude doen niet meer; de wateren wemelden van allerlei vreemde zeelui, en *John Bull* met zijn' driedekker zat ons overal voor den boeg. Maar, *kruimeltjes is ook brood*, zei Janmaat, en verklaarde, onder een' hartigen vaderlandschen vloek, dat wij het evenwel, met Gods zegen, wel klaren zouden. Doch, kort daarna geraakten wij in een' wonderlijken toestand; wij kregen een nieuw, veel grooter schip, met eene menigte vreemde manschap; maar het schip was een slechte zeiler, en de kerels wisten zoo veel van de zee, als de koksmaat van noorderbreedte. In het kort, ik behoef het niemand te zeggen; zij mestten zich vet, vulden het vaartuig met hunne eigene goederen, sloegen braaf vlaggen en wimpels, maar weinig zeilen aan, en schimpten en raasden bovendien op ons en op den Kapitein, ja werden eindelijk geheel oproerig en poogden het schip af te loopen. Ziedaar den allermisselijksten toestand, waarin wij bij mogelijkheid konden geraken. Het best zeker is, dat wij onzen ouden bodem weer zoeken te bemagtigen; die is nog voorhanden, ongeschonden bewaard, en de Kapitein heeft reeds verklaard, dat hij gezind is, het er mede te doen. Maar de kanaljes, die beginnen in te zien, dat zij het zonder ons niet klaren kunnen, die reeds deerlijk met elkander overhoop liggen, en, buiten eenige verdienste zijnde, spoedig den scheepsvoorraad verteerd zullen hebben, bedreigen thans ook onzen eigen ouden bodem, en zouden eigenlijk liefst willen, dat wij voor hen voeren, wij het werk deden en zij de voordeelen genoten. Wie daar nu zin aan heeft, die wachte de uitkomst maar gerust af; maar wie het niet wil, die stelle zich te weer, en jage het gespuis in zijnen schuilhoek terug.

Ik zie daar, dat ik mij door de vergelijking al te ver heb laten voeren. Zij begint deerlijk mank te gaan. Ons land, hoe zeer dan ook in het water en onder het water, tegen het water en met het water voortworstelende, is toch een land en geen schip. En Holland en het Koninkrijk der Nederlanden zijn elk geen afzonderlijk geheel; maar het laatste is, of was althans, een stuk van het eerste. Maar, hoe dit zijn moge, ik blijf, als een echt zeerob, gaarne bij de scheepstaal; en zie ik niet geheel mis, dan is de ankergrond voor ons nog ver te zoeken, en menige klip dreigt ons van nabij en van verre. Zoo wij niet met kracht tegen den stroom opwerken, zoo niet alle man handen aan het werk slaat, zoo wij onszelven aan den maalstroom niet weten te ontscheuren en daarvoor alles over hebben, dan zitten wij, zoo al het vaartuig niet te bersten stoot, althans spoedig op het drooge. Het is trouwens zulk een wonderlijk water, dat wij bevaren, en de lucht staat zoo boos, dat ik schrik voor het malle figuur, dat ik welligt maken zal, wanneer dit geschrift na verloop van drie, vier weken eens mogt gelezen worden. Wat wind er uit Frankrijk of uit Engeland, uit Duitschland of uit Rutland waaijen zal, en of dit een vaststaande stoker zal zijn, dan of het zuid en west en noord en oost, te gelijk blazende, een' verwoestenden orkaan zullen voortbrengen, wie kan dat bepalen? Maar zoo raar loopt het zeker niet, of het is zaak, op onze eigene spullen te passen. Als men ons niet redden kan, of men moet ons op het sleeptouw nemen, dan is er niet alleen vrij wat gevaar, dat men ons zal laten drijven, maar, brengt men ons ook aan wal, zoo worden wij toch ligt onttakeld, en wij zijn goed genoeg tot herstel van eens anders averij. Neen, mannen, dat niet! Handen uit de mouw. Elk op zijn' post. God helpt, die zichzelven helpen; ten minste het eerst en het meest. Niet gevraagd, wie zal het doen? Niet gewacht, of een ander het ook doet. Niet gekibbeld over voorheen en hierna. *Hoc age*, zei mijn oude praeceptor, en dan pakte hij mij bij mijn' krullebol, om mij met mijn' neus in het boek te duwen. Daardoor heb ik deze woorden al mijn leven onthouden; en schoon ik ze ook eigenlijk niet versta, zoo begrijp ik ze volkomen. Ware ik Kapitein, ik zou, dunkt mij, niet wachten, of luije Piet en bloô Jan ook eene handspaak of een ding zouden believen op te nemen. *Hoc age*, zou ik zeggen, en plakken ze vooraan op den boeg, dat hun het water tegen de kaken spatte. Enfin, de brave man heeft graag met willig volk te doen, en daar voert men ook het meest mede uit. Maar, als ik daar evenwel nog zoo'n partij leegloopers zie rondslenteren en in de lucht kijken, zonder een blookje te lappen, zet mijn grootje, dan wordt ik vuur in mijn lijf, en ik denk: Kerels, als wij nu evenwel vergaan, of wij worden op de Barbarijsche kust geworpen . . . . . . hebt gij het dan gewonnen? Of denkt gij misschien, dat gij het ontzwemmen of ontloopen zult?

o Mogten wij, den' gevaarlijken draaikolk ontzeild, nog eens wederom onbelemmerd varen en handelen! Ja, dan vonden wij van achteren ligt stoffe om te danken voor dezen storm. Dan was hij het welligt, die ons ter goeder uur aan eene gewenschte kust deed landen. Maar, dat komt van zelve niet. Dan moeten wij ons als mannen gedragen en ons regt van spreken verwerven. Niemand heeft tot hiertoe eenige aanspraak op onzen bodem. Hij is de onze, en, hoe ook met schuld bezwaard, nog zeer wel in staat, in zijne behoeften te voorzien. Op dan, makkers! op, voor vrouw en kind, voor huis en haard, voor naam en eer, voor leven en bestaan, voor vrijheid en vaderland, voor Godsdienst en verlichting, voor alwat den mensch heilig en dierbaar is! Die niet werkt, zal niet eten; die niet strijdt, niet overwinnen. Op, voor 's Lands welvaren! voor onze eerste en onze laatste gedachte! voor het land, waarop Europa met verbaasdheid heeft gestaard; waarop wij van kind af geleerd hebben, als het eenige land van ware vrijheid en regt geluk, te staren! — Oranje boven!

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO bij J. J. ENGELBRECHT.